

maatte kunne findes delte Meninger om, at denne Institution snarest muligt burde afskaffes. De beklagelige Begivenheder, der har fundet Sted, er begrundet i hele det fejlagtige System, ikke i selve Enkeltpersonerne, men i denne ikke mindst for den sønderjydske Befolkning saa overordentlig utiltalende Sammenblanding af Embedsvirksomhed og Privatpraksis. Denne Institution har vakt Modvillie i alle Kredse af den sønderjydske Befolkning uanset politisk Stilling og national Overbevisning. Jeg kan paa dette Punkt ganske slutte mig til de Udtalelser, der blev fremsat af den ærede Ordfører for det slesvigske Parti. Naar man, som det i det høje Landsting i Fjor fremsatte Lovforslag om Afskaffelse af Dommerfuldmægtigenes Privatpraksis og deres Statsansættelse tydeligt viser, alligevel omgikkes med Tanken om efter Sønderjyllands Genforening med Danmark at skride til en Afvikling af denne Institution, er det ganske uforstaaeligt og overordentlig beklageligt, at den overhovedet blev indført i de sønderjydske Landsdele, hvor den kun har kunnet bidrage til at gøre national Skade. Den højtærede Justitsminister udsendte efter den beklagelige Sønderborgaffære en Erklæring, som ganske sikkert i vide Kredse af Befolkningen vil blive anset for tilfredslende, baade hvad den mere principielle og ogsaa den mere lokale Del angaar. Det var en utvetydig Misbilligelse af de to Dommere, der ikke havde været ubekendt med Dommerfuldmægtig Møllgaards sløvsagtige Forhold i Pengesager, men alligevel havde beholdt ham paa Kontoret. Men denne Erklæring fra den højtærede Ministers Side maa jo snarest muligt efterfølges af Handling. Jeg føler mig overbevist om, at den højtærede Minister snarest muligt — og jeg kan kun beklage, at det ikke allerede er sket — i det andet høje Ting vil fremsætte det Lovforslag, som desværre, som mit Partis ærede Ordfører allerede har udtalt, i Fjor blev saa hermetisk henkøgt af det paagældende Udvalgs Formand, at det overhovedet ikke naaede frem til anden Behandling, ja, der blev end ikke afgivet Betænkning. De Overvejelser, der har været foretaget af det paagældende Landstingsudvalg, maa have været usædvanlig grundige og meget indgaaende, og jeg kan ikke undlade at udtale min Forundring over, hvad det er for Oplysninger, som det har taget saa umaadelig lang Tid at indhente, og endda oven i Købet med et saa

fuldkommen negativt Resultat, som Tilfældet var her.

I nær Forbindelse med hele dette Spørgsmaal staar ogsaa Sagførervæsenets Ordning. Det gælder om i Sønderjylland at skabe en Sagførerstand, som Befolkningen kan have samme Tillid til, som den havde til de tysk uddannede Sagførere paa Trods af, at disse saa godt som alle, paa to nær, var Befolkningens udprægede politiske og nationale Modstandere. Sagførere skal være juridiske Raadgivere og Konsulenter, de skal være Befolkningens Tillidsmænd og ikke Forretningsfolk, ikke, som det ærede Medlem Hr. Pürschel udtalte, Gründere af Selskaber med mere. Og kan dette Maal ikke naas paa anden Maade, vil jeg henstille, at Loven af 26. Maj 1868 tages op til Revision. Den Opfattelse af hele dette fundamentalt vigtige Spørgsmaal, som sikkert deles af alle Befolkningkredse i Sønderjylland, har netop i Dag fundet et meget klart og tydeligt Udtryk i det sidst ankomne Nummer af *Flensborg Avis*, af hvis Artikel jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse de paagældende Passus: „Naar Drøftelsen i Sommer ebbede ud, var Grunden ikke den, at man i Nordslesvig slog sig til Ro med Tingene, som de var; men at man tydeligt havde fremsat sine Anker og Ønsker og nu mente at kunne nære berettiget Forventning om, at Følgeslutningerne vilde blive draget, saa snart Rigsdagen var traadt sammen . . . . Indretningen med *Dommerfuldmægtigene* bør med meget kort Frist afskaffes her; men man bør ikke blive staaende ved denne allerede tidligere paataenkte Forholdsregel. Det vides, at man i Kongeriget er lidet tilbøjelig til at røre ved dansk *Sagførervæsenets* Ordning. Imidlertid er det alt andet end udelukket, at de triste Erfaringer, der i Nordslesvig er gjort med et Par uheldige Sagførere, vil blive øget med nye graverende Tilfælde. Skulde det ske, vilde det ikke alene genoplive Forbitrelsen fra i Sommer hos hele Befolkningen i forstærket Grad, men man vilde tillige forsyne Tyskerne med et Vaaben i den nationale Kamp og skade den danske Nations gode Navn og Rygte. Det gælder nu om at nøjes med de Erfaringer, der er gjort, og om at dække Brønden forsvarligt til, inden der sker flere Ulykker. Den danske Regering, men i Virkeligheden ogsaa først og fremmest den danske Sagførerstand er interesseret i, at noget alvorligt gøres. Alle de uangribelige danske Sagførere, som ud-